

המאורע החשוב ביותר לא אירע בושינגטון, ולא בשיחות רמ"ד. הוא קרה בארץ, במוסד שאינו חשוב ביותר: המישמרת הצעירה של מפלגת העבודה.

הוא הבלוט את אחת מעבודות היסוד ה-מכריעות של ישראל: הפער הגובר והולך בין צעירים לזקנים לגבי שאלת-החיים של המדינה: השלום.

יישות פלסטינית. 300 צעירי הוועי-דה של המישמרת נבחרו כולם באורח דמוקרטי, בערים, בקיבוצים, במושבים. לא היו מינויים ל"מקומות שמורים".

על שולחן הוועידה הונח מיסמך שנוסח על-ידי שני מומחים צעירים: מיכה חריש, מנהל קשרי-החוץ של המפלגה, ושמואל בהט, מנהל המחלקה המדינית של ההסתדרות.

עיקרו: הכרה ביישות הפלסטינית, ודרישה להקמת מדינה פלסטינית, כחלק מ"מדיניות שלום".

גולדה מזריעת. כשהגיעו הדברים לאונו גולדה מאיר, היא היתה מזריעת. לגולדה שינאה בלתי-רציונלית לעצם ה"מושג" פלסטינים. כשהוא בא מקרב מפלגתה, היא נראה לה כתקיעת סכין בציפור נפשה.

תגובתה: ביטול הופעתה המתוכננת ב"ועידת צעירי מפלגתה, והפעלת לחץ עצום לביטול הסעיף.

משה דיין לא הבטיח כלל לבוא. הוא ידע כי אין לדיעותיו תמיכה בין הצעירים.

זהות לאומית. הלחץ של גולדה נשא רק פרי חלקי.

בהחלטת הסופית אמנם נאמר, בנוסח ה"אהוב על גולדה, ש"בארץ-ישראל ההיסטורית יש מקום רק לשתי מדינות". אך נוסף על כך נאמר בו כי "תושבי ירדן, יהודה ו"שומרון" יגדירו בעצמם את "זהותם הלאומית".

הכוונה הברורה: לקבוע כי הפלסטינים יוכלו להגדיר את עצמם כפלסטינים. נובע מכך ממילא שיוכלו לקיים יישות פלסטינית ומדינה פלסטינית.

נוסף הפשרה. חשובים מן הנוסח היו יחסי-הכוחות.

אילו הועמד לדיון הנוסח המקורי, היה מתקבל לכל הדיעות ברוב של 60% ב"קירוב.

נוסח הפשרה נתקבל כמעט פה אחד. רק שלושה חברים הצביעו נגד, מתוך התנגדות להכרה בפלסטינים.

בין כל 300 הצעירים ועשרות הנואמים, לא היה אף אחד שתמך בקו ארץ-ישראל השלמה. הקיצוניים ביותר תמכו בגישת תוכנית אלון.

השכל הישר. כך אישרה הוועידה דבר שהוכח זה מכבר על-ידי מישאלי דעת-הקהל:

אנשי ה"ליגה" מתאמנים לקרבות-רחוב במועדון בית"ר

"אין כובשים את ראש החר..."

הליגה, שמטרתו מלחמה נגד החזרת שטח-ים ומאבק בקבוצות שמאלניות הנכונות לוותר על שטחים. כן דובר בידיעה על הקשר בין הקבוצה החדשה לבין הליגה וראשה, הרב מאיר כהנא.

העביר את הידיעה לעיתון צעיר (25) ב"שם פנחס בן-אור, פעיל של תנועת החירות בירושלים, בזמנו סטודנט למשפטים וה"מזכיר הטכני של התנועה, וכיום מנהל היכל הגבורה — חדר ההנצחה שהקימה התנועה בבית-הסוהר המרכזי של השליטון הבריטי במגרש הרוסים. מספר איש ידיעות גדעון רייכר, שקיבל מבן-אור את הסיפור: "כשביקשתי ממנו להוכיח את הידיעה, הר"א לי מספר תמונות של צעירים מתאמנים. כיוון שידעתי שהוא פעיל של חירות בירושלים, יצאתי מהנחה שהסיפור נכון". **קודם כל — פירסומת.** הסיפור היה נכון — מלבד השם. בן-אור אכן אירגן קבוצת צעירים, שמטרתה הוגדרה נכונה בידיעה. בין היתר, החלו הצעירים מתאמנים בקראטה וניהול קרבות-רחוב במועדון חירות בירושלים.

הבעייה הראשונה של בן-אור היתה — כיצד זוכים בקצת פירסומת. מלחמת הקיום בין הקבוצות הימניות השונות בארץ — כפי שהדבר נכון לגבי קבוצות קיצוניות, מימין ומשמאל גם יחד, בכל מקום בעולם — היא חריפה. גורי הזאבים, אריאל, ד"ב — דיכוי בוגדים — כולם זכו בפירסום. כצעיר מודרני, הכיר בן-אור במיגרעת ה"אלמוניות.

ימי המחתרת נגמרו. הרעיון, להדי-ביק לעצמם את שמה המפורסם של הליגה להגנה יהודית האמריקאית, התבקש מאליו. בן-אור ראה במו עיניו כיצד זכתה לאחר-נה קבוצה אחרת לפירסום מדהים ברגע שהשתמשה בשם אמריקאי — הפנתרים ה"שחורים. ברגע שהיה לו שם, מיהר בך אור לידיעות כדי להפיץ את שמו ברבים. הגהלת חירות הודעוה, עלתה על בן-אור כמו טיל. ראשית, אוסי פעילותה ה"חצי-מחתרתית של הליגה מנוגד לתמדיה כיום של חירות, עלול לפגוע בה. ימי המחתרת נגמרו, וחירות פועלת כיום ב"אמצעים ציבוריים, לא אלימים.

חשוב לא פחות — בעיני חירות, הליגה היא מתחרה מדיאנה שקיצוניותה התמורה עלולה לסחוף יצידה רבים מאוהדי חירות, אם תחל לפעול גם בישראל.

בלוף בלוף, אבל... מאחר שה"צעירים בכל זאת קיימים, ובכל זאת מתא-מנים בבית חירות, ובעצמם הינם אוהדי חירות — מה עושים?

בן-אור, שלא חלם אף להתנגד ללחץ שהופעל עליו מטעם מפלגתו, מיהר להרים טלפון לכתב הארץ עוזי בנימין, סיפר לו כי כל הסיפור לא היה ולא נברא. אמנם כמה שעות לפני כן סיפר לבנימין בדיוק ההיפך, אישר או מתרש את כל הסיפור שסיפר לידיעות — אולם עתה ניסה לשכ"נע את הכתב שהוא הוטעה. בנימין, שתהה לפשר התפנית הפתאומית, שאל את בן-אור אם מיששה הורה לו לחזור מסיפורו הראשון. בן-אור הכחיש, הסתבך במסכת סתירות ושקרים אומללה.

הכחשתו היתה אופיינית לפרשה כולה — חצייה אמת וחצייה שקר: הסיפור ש"קבוצתו היתה סניף של הליגה — היה ב"אמת בלוף אחד גדול. אך העובדה שה"צעירים הללו קיימים, מתאמנים בצל חירות, ומתכוננים לפעולה נגד מתנגדי ארץ-ישראל השלמה — זו אמת. אמת מדיאנה.

כלכלה

מס בשיעור

101%

שיעור מס ההכנסה בישראל, שהוא ה"גבוה ביותר בעולם, מגיע יחד עם מילות החובה השונים ל-81% על הכנסת יחיד, מעבר לסכום מסויים וקבוע.

למרות זאת וקוקים אנשי האוצר להכני-סות נוספות ממיסים. לוא יכלו, היו ודאי מעלים את שיעור מס ההכנסה. בהיעדר אפשרות כזאת, הם מחפשים דרכים להכני-סות נוספות ממיסים. אחת ההמצאות ה"אחרונות של מומחי האוצר היא הגדלת שיעור המס המוטל על חברות. ה"תיקון במקלות המס לגבי חברות, ה-

* כפי שמוכיחות התמונות. מעל הדלת ניתן לראות את תחילת הסיטימה הבית"רית: "אין כובשים את ראש החר אם אין קבר ב"מורד".

ירושלמי של הליגה להגנה יהודית. הוא נמשך בתחילת השבוע בגילויי בהארץ, לפיו הסיפור הראשון — לא היה ולא נברא.

אלא שבניגוד לפרשיות דומות, בהן מת-פרסם לראשונה הברחו העיתונאי, ואחר כך הגילויי שלא היה זה אלא בלוף — התהפך הפעם הסדר: דווקא הסיפור הרא-שון היה הנכון ביסודו, ואילו הכחשתו לאחר מכן — לא. עלי-מנת לסבך את ה"דברים עוד יותר, היו בשני הסיפורים אלמנטים נכונים ולא נכונים גם יחד.

האמת: הגוף הירושלמי הימני אמנם הוקם, והוא חי וקיים ופעיל מאוד. אלא שאין לו כל קשר לליגה להגנה יהודית.

מנהל ההיכל הפעיר. הידיעה ה"ראשונה, בידיעות שזכתה לכתרת על-פני שלושה טורים, סיפרה על הקמת סניף של

שיש עכשיו בדרך הישראלי הצעיר תמיכה מכרעת ברעיון המדינה-מוסרי של הכרה בזכויות הפלסטינים.

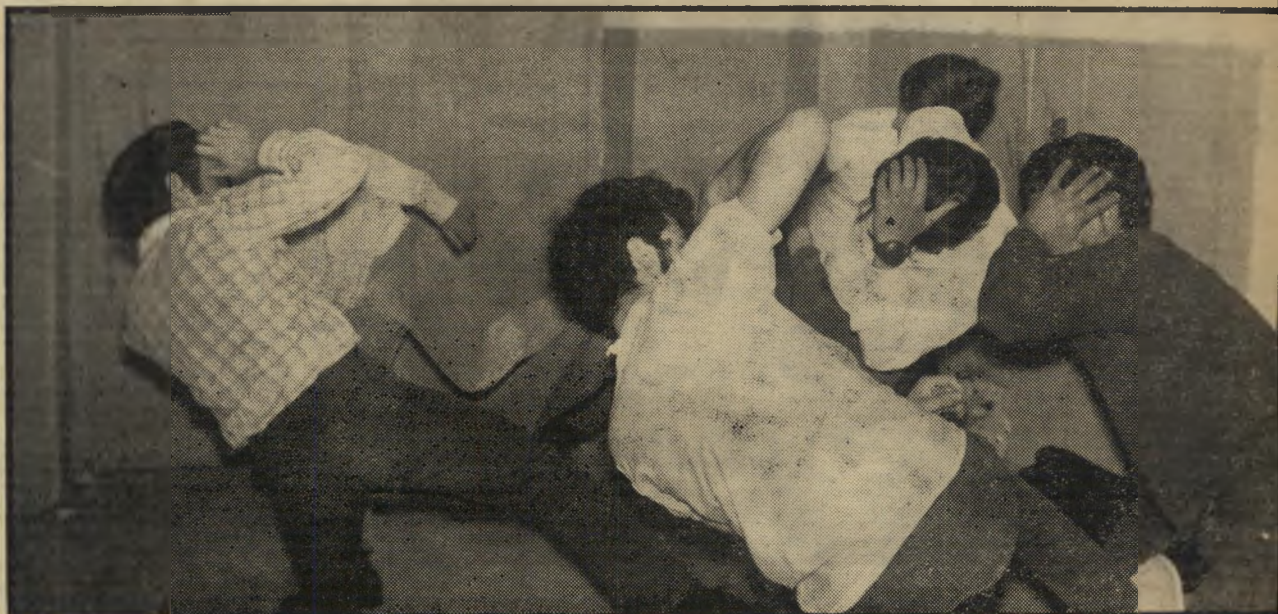
גולדה מאיר ובני-דורה עומדים מול השקפת-העולם של דור חדש, שגדל בארץ, ושהשכל הישר שלו מכתוב לו גישה אחרת לגמרי.

אירגונים

הליגה שנולדה, מתה

ובכל זאת חיה מאוד

הסיפור כולו יכול היה להיות משעשע, לולא היה עגום כל-כך. הוא התחיל בידי-עה מרעישה שהתפרסמה בידיעות אחרונות ביום החמישי שעבר, בדבר הקמת סניף

אנשי ה"ליגה" באימוני ג'ורד

... אם אין קבר במורדו"